

KESZI HARANGSZÓ

Budakeszi római katolikus egyházközségének kiadványa

2025. március 9.

XXIII. évfolyam 10. szám

Advent 1. vasárnap

„Légy velem, Uram, minden szükségemben”

Március 8. szombat

18:00 – Hálaadás

Március 9. nagyböjt 1.vasárnap

08:00 – Zoltán gyógyulásáért

10:00 – +Gizella

Soós és Csősz család élő és +tagjai

18:00 – Budakeszi Ministránsok közösségéért

A szentmise olvasmányai:

MTörv 26,4-10 Zsolt 90

Róm 10,8-13 Lk 4,1-13

Március 10. hétfő

06:30 – Krén és Tóth család élő és +tagjai

Március 11. kedd

06:30 – Götl család élő és +tagjai

Március 12. szerda

06:30 – Élő Lőrinc

Március 13. csütörtök

06:30 –

18:00 – 18:30: Szentségimádás a templomban

Március 14. péntek

17:00-17:45 - gyóntatás

18:00 – +Ilona

Március 15. szombat

18:00 – Élő Kinga, Attila

+Antal és családtagok

Március 16. nagyböjt

2.vasárnap

08:00 – Élő Kitti és Dávid

10:00 –

18:00 – Szirmai család élő és +tagjai

Keresztútjárás nagyböjtben

Minden nagyböjti pénteki szentmisét követően keresztúti ájtatosság lesz a templomban.

Kisgyermekes családok miséje

Kisgyermekes családok részére 2025. március 15-én (szombaton) 16.30-kor szentmise lesz a Plébániatemplomban. Mindenkit várunk szeretettel!

Fatimai Mária Ünnepek Lelkigyakorlata

a Szentévben minden hónap 13-án Makkosmárián.

Az alkalmak időbeosztása:

17:30 – szentségimádás

18:00 – szentmise

18:30 – 20:00 – Előadás/Agapé

Következő alkalom:

március 13. csütörtök

Vezérfonál:

Szeressétek egymást, ahogy én szerettelek Titeket.

Egyházmegye nagyböjti füzet

Megjelent az Egyházmegye nagyböjti füzet. Értékes és szép olvasnivalók találhatók benne.

A füzet letölthető az Egyházmegye és mi honlapunkról is. Ha kapunk nyomtatott példányokat, kihe-lyezzük a pultokra.

Ferenc pápa üzenete 2025 nagyböjtjére

Kedves Testvérek!

A hamvazkodással mint a bűnbánat jelével megkezdjük éves nagyböjti zárándoklatunkat, a hit és a remény jegyében. Az Egyház mint anya és tanítómester arra hív bennünket, hogy készítsük elő szívünket és nyíljunk meg Isten kegyelme előtt, hogy örömmel ünnepelhessük Urunk Jézus Krisztus húsvéti diadalát a bűn és a halál felett, ahogyan Szent Pál is vallotta: „A győzelem elnyelte a halált! Halál, hol a te győzelmed? Halál, hol a te fullánkod?” (1Kor 15,54-55). Hitünknek ugyanis az értünk meghalt és feltámadt Jézus Krisztus a középpontja és ő a biztosítéka annak a nagy ígérethez kapcsolódó reménynek, amelyet az Atya már beteljesített őbenne, szeretett Fiában: az örök életnek (vö. Jn 10,28; 17,3).[1]

Ebben a nagyböjtben, melyet a szentév kegyelme gazdagít, szeretnék megosztani veletek néhány gondolatot arról, mit jelent együtt haladni a reményben és felfedezni a megtérésre szólító meghívásokat, melyeket Isten irgalma – egyénileg és közösségileg – mindannyiunkhoz intéz.

Először is, úton lenni. A jubileumi év mottója, „a remény zárándokai”, Izrael népének az ígéret földje felé vezető hosszú vándorútjára emlékeztet

bennünket. A Kivonulás könyve elbeszéli a rabszolgaságból a szabadságba vezető nehéz utat, melyet az Úr akart és vezetett, aki szereti népét és mindig hűséges hozzá. Nem gondolhatunk azonban a kivonulás bibliai elbeszélésére anélkül, hogy eszünkbe ne jutnának azok a testvéreink, akik ma is menekülnek a szegénység és az erőszak elől egy jobb élet reményében, amelyet maguknak és szeretteiknek keresnek. Ebből fakad a megtérésre szólító első meghívás, hiszen valamennyien zarándokok vagyunk az életben. Mindannyian feltehetjük magunknak a kérdést: milyen hatással van ez a helyzet az életemre? Tényleg úton vagyok-e vagy inkább bénult és mozdulatlan vagyok, félelemmel és reménytelenséggel telve vagy éppen belekényelmesedtem a saját világomba? Keresem-e a szabadulás útját a bűnös és a méltóságomtól megfosztó helyzetekből? Jó nagybőjti gyakorlat lenne találkozni migránsokkal vagy zarándokokkal, és engedni, hogy történetük megérintsen bennünket. Ez segíthetne megérteni, mit kér tőlünk Isten, hogy az Atya háza felé tartva egyre jobb úton lévökké váljunk. Ez egy jó „vizsga” a vándor számára.

Másodszor, együtt járni az úton. Az Egyház hivatása az, hogy szinodálisak legyünk, együtt haladjunk.[2] A keresztények arra kaptak meghívást, hogy közösen járják útjukat, soha ne magányos vándorként. A Szentlélek arra ösztönöz bennünket, hogy kilépjünk önmagunkból Isten és testvéreink felé, és soha ne zárkózzunk be saját világunkba.[3] Együtt járni azt jelenti, hogy az egységteremtőkké válunk, abból a közös méltóságból kiindulva, amely Isten gyermekeiként megillet bennünket (vö. Gal 3,26-28); azt jelenti, hogy egymás mellett megyünk, anélkül, hogy eltíporránk vagy elnyomnánk a

másikat, irigység és képmutatás nélkül, és nem engedve, hogy bárki is lemaradjon vagy kizárva érezné magát. Ugyanabba az irányba tartunk, ugyanazon cél felé törekszünk, miközben szeretettel és türelemmel meghallgatjuk egymást.

Ebben a nagybőjtben Isten azt kéri tőlünk, hogy vizsgáljuk meg, vajon életünkben, családjainkban, munkahelyeinkben, plébániai vagy szerzetesi közösségeinkben képesek vagyunk-e együtt haladni másokkal, meghallgatni egymást, legyőzni annak kísértését, hogy önmagunkba zárkózzunk és csak a saját szükségleteinkkel törődjünk. Kérdezzük meg magunktól az Úr előtt, hogy képesek vagyunk-e együtt dolgozni püspökként, papként, megszentelt személyként vagy világi hívőként Isten országának szolgálatában! Befogadó magatartást tanúsítunk-e konkrét tettekkel azokkal szemben, akik közelednek hozzánk és azokkal szemben is, akik távol maradnak? Engedjük-e, hogy a közösség részévé váljanak az emberek vagy inkább a peremre szorítjuk őket?[4] Erre a megtérésre szólít a második meghívás: térjünk át a szinodalitásra.

Harmadszorban, ezt az utat egy ígéret reményében járjuk együtt. A remény, mely nem csal meg (vö. Róm 5,5), a szentév központi üzenete[5] legyen a távlata a húsvét győzelméhez vezető nagybőjti utunknak. Ahogyan XVI. Benedek pápa tanította a Spe salvi kezdetű enciklikában: „Az embernek szüksége van a feltétel nélküli szeretetre. Szüksége van arra a bizonyosságra, amelynek alapján elmondhatja: »Sem halál, sem élet, sem angyalok, sem fejedelemségek, sem jelenvalók, sem eljövendők, sem

hatalmasságok, sem magasság, sem mélység, sem egyéb teremtmény el nem szakíthat bennünket Isten szeretetétől, amely Krisztus Jézusban, a mi Urunkban van« (Róm 8,38–39).”[6] Jézus, szerelmünk és reményünk feltámadt,[7] él és dicsőségesen uralkodik. A halál győzelemmé változott, és ebben, Krisztus feltámadásában rejlik a keresztények hite és nagy reménye!

Ez tehát a harmadik meghívás a megtérésre: reméljük és bízunk egyre jobban Istenben és az ő nagy ígéletében, az örök életben! Kérdezzük meg magunktól: valóban hiszem-e, hogy Isten megbocsátja bűneimet? Vagy úgy élek, mintha saját erőmből megválthatnám magamat? Megélem-e konkrétan a reményt, mely segít értelmezni a történelem eseményeit és ösztönöz elköteleződni az igazságosság, a testvériség és a közös otthon gondozása mellett, ügyelve arra, hogy senki se maradjon le?

Testvéreim! Istennek Jézus Krisztusban kinyilvánított szeretete megőriz bennünket a reményben, mely nem csal meg (vö. Róm 5,5). Ez a remény „a lélek biztos és szilárd horgonya”. [8] Az Egyház ebben a reményben imádkozik, hogy „minden ember üdvözljön” (1Tim 2,4) és várja, hogy a menny dicsőségében Krisztussal, a vőlegényével egyesüljön. Avilai Szent Teréz szavait idézve: „Reménykedj, lelkem, reménykedj. Nem ismered sem a napot, sem az órát. Virrassz éberem, hiszen minden igen gyorsan múlik, jóllehet türelmetlenséged kétesse teszi azt, ami biztos, hosszúvá az időt, ami rövid” (A lélek kiáltásai Istenhez, 15, 3). [9]

Ferenc